

«Βραβεία - Ποιος τα χρειάζεται;»

Η Θεσσαλονίκη θεατρική πρωτεύουσα της Ευρώπης

Η έναρξη των τετραήμερων εκδηλώσεων της 11ης Απονομής του Ευρωπαϊκού Βραβείου Θεάτρου που διοργανώνεται φέτος στη Θεσσαλονίκη κρατήθηκε στα τυπικά και επίσημα πλαίσια για μισή ώρα μόνο. Ακούστηκαν οι χαιρετισμοί των διοργανωτών της εκδήλωσης και των τοπικών αρχόντων και το πάνελ στη σκηνή του Βασιλικού Θεάτρου της Θεσσαλονίκης άλλαξε. Τη θέση των επισήμων πήραν άτομα, το ύφος των οποίων κυμαινόταν από σαρκαστικό μέχρι μοχθηρό. Αλίμονο, ήταν κριτικοί θεάτρου. Και η αφορμή της παρουσίας τους - Συμπόσιο της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Θεάτρου με θέμα προβοκατόρικο, αν λάβουμε υπόψη στα πλαίσια ποιας διοργάνωσης εντασσόταν το Συμπόσιο - «Βραβεία - Ποιος τα χρειάζεται;»

Ο Πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Θεάτρου, γνωστός Άγγλος κριτικός, Ian Herbert, έθεσε μπροστά στο ακροατήριο τον εξής προβληματισμό: «Η ανταγωνιστική εποχή στην οποία ζούμε ευνοεί διαγωνισμούς και βραβεύσεις. Μπορούν όμως οι κριτές να μην ακούσουν τις σειρήνες της μόδας, της

Ο γ.γ. του Ευρωπαϊκού Βραβείου Θεάτρου Αλ. Μαρτίνεζ με τον Ν. Τσακίρογλου και τον Χρ. Ζαχόπουλο

ρηχότητας και της προσωρινότητας; Μήπως το πνεύμα των καιρών μας διαβρώνει την παραδοσιακή ιδέα του βραβείου ως δείγματος αναγνώρισης μιας πρωτοποριακής ανακάλυψης; Και ακόμα - τα βραβεία σίγουρα αλλάζουν τη ζωή των βραβευθέντων. Το θέμα είναι αν οι βραβευμένοι μπορούν να αλλάζουν τη ζωή του κοινού τους».

Η Zeynep Oral από την Τουρκία απάντησε στη θεματική ερώτηση του Συμποσίου από τη σκοπιά των σχέσεων του καλλιτέχνη με την πολιτεία. «Οι βραβεύσεις, είπε, περιέχουν τον κίνδυνο να κάνουν τον βραβευμένο να συμβιβαστεί με την εξουσία, να τον τιθασεύουν, να αμβλύνουν την τόλμη του...».

Ο Manuel Vieites μίλησε για την τε-

ράστια ευθύνη του κριτή, ο οποίος με τις επιλογές του ασκεί ένα είδος «ελέγχου ποιότητας» στο θέατρο.

Η Olga Egoshina από τη Ρωσία επικαλέστηκε ...την καλή νεράιδα, τη νονά της Σταχτοπούτας. Όπως εκείνη επιβράβευσε το καλό κορίτσι, έτσι και οι κριτικές επιτροπές οφείλουν να επιβραβεύουν τους άξιους. Κι αν οι βραβεύσεις είναι παιχνίδι, μήπως το θέατρο δεν είναι;

Ο Yun-Cheol Kim από την Κορέα εξετάζοντας την κοινωνική και πολιτική πτυχή του θέματος ονόμασε τα βραβεία οχήματα, που μπορούν να προωθήσουν το βραβευμένο και μαζί την αισθητική και την ιδεολογία που εκπροσωπεί και εργαλεία για τη μόρφωση του κοινού και τη διαμόρφωση των κριτηρίων του.

Και ο Jonathan Abarbanel από την Αμερική επικαλέστηκε την παράδοση των 2,500 χρόνων, η οποία ξεκίνησε από την Αρχαία Ελλάδα. Οι θεατρικές βραβεύσεις είναι πολύ χρήσιμες, απάντησε στην ερώτηση ο Αμερικανός κριτικός, αν τα κριτήρια είναι καθαρά από κάθε σκοπιμότητα και αν ο κόσμος κατανοεί τα κριτήρια αυτά.

**Νόνα Μολέσκη,
Θεσσαλονίκη**